

Upravni sud Republike Hrvatske

Zakon o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91, 9/92, 77/92)

Članak 6.

O DAVANJU U ZAKUP POSLOVNOG PROSTORA NE ODLUČUJE SE U UPRAVNOM POSTUPKU, PA SE ODLUKA O IZBORU NAJPOVOLJNIJE PONUDE NE SMATRA UPRAVNIM AKTOM.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj Us-11395/1997. od 25. veljače 1998.)

“Prema odredbi članka 6. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.), upravni spor može se voditi samo protiv upravnog akta.

Prema članku 6. stavka 2. navedenog zakona upravni akt, prema tom zakonu, jest akt kojim tijelo iz članka 5. tog zakona u obavljanju javnih ovlasti, rješava o nekom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u kakvoj upravnoj stvari.

Odredbom članka 30. stavka 1. točke 2. Zakona o upravnim sporovima Sud će rješenjem odbaciti tužbu ako utvrdi da akt koji se tužbom osporava nije upravni akt (članak 6.), odnosno da se upravni spor pokreće zbog nedonošnja akta u stvari u kojoj se i ne donosi odgovarajući upravni akt.

Osporenom odlukom odbijen je prigovor tužitelja protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuditelja za davanje u zakup poslovnog prostora sukladno odredbama Zakona o zakupu poslovnog prostora (Narodne novine, broj 91/96.). Odredbom članka 6. navedenog zakona o zakupu poslovnog prostora određeno je da se poslovni prostor u vlasništvu Republike Hrvatske, općina, gradova, županija i Grada Zagreba te pravni osoba u njihovom vlasništvu ili pretežitom vlasništvu daje u zakup putem javnog natječaja i da se uvjeti i postupak natječaja određuju u skladu s odlukom Vlade Republike Hrvatske, županijske skupštine, Gradske skupštine Grada Zagreba, odnosno općinskog ili gradskog vijeća. Postupak natječaja provodi i odluku o najpovoljnijoj ponudi donosi Vlada Republike Hrvatske, poglavarstvo županije, odnosno Grada Zagreba, grada ili općine, ili njihovo ovlašteno tijelo. Najpovoljnijom ponudom smatrat će se ponuda koja uz ispunjene uvjete iz natječaja sadrži najviši iznos zakupnine.

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda davanje u zakup poslovnog prostora sukladno odredbama Zakona o zakupu poslovnog prostora, ne obavlja se u upravnom postupku, a niti se prosudbom o najpovoljnijoj ponudi, odnosno odlukom o izboru najpovoljnije ponude, odlučuje upravnim aktom kojim se rješava u nekoj upravnoj stvari, već se radi o aktu raspolaganja vlasnika kao nositelja vlasničkih prava na poslovnom prostoru. Stoga osporena odluka nije upravni akt u smislu navedene odredbe članka 6. Zakona o upravnim sporovima, kojom se u obavljanju javnih ovlasti rješava o nekom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u kakvoj upravnoj stvari, pa se protiv predmetne odluke ne može voditi upravni spor.”

Članak 6.

RJEŠENJE MINISTARSTVA ZDRAVSTVA O ZAKUPU LJEKARNE NIJE UPRAVNI AKT.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj Us-7268/1996. od 18. veljače 1998.)

“Prema odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.) upravni spor može se voditi samo protiv upravnog akta, a upravni akt, prema tom zakonu, jest akt kojim tijelo iz članka 5. tog zakona u obavljanju javnih ovlasti rješava o nekom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u kakvoj upravnoj stvari.

Sud drži da osporeni akt nije upravni akt prema navedenoj odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima.

Naime, davanje u zakup zdravstvenih ustanova nije rješavanje u kakvoj upravnoj stvari o obavljanju javnih, ovlasti nego imovinskopravno raspolaganje imovinom u vlasništvu.

Prema odredbi članka 31. Zakona o zdravstvenoj zaštiti (Narodne novine, broj 75/93., 11/96. i 55/96.), zdravstvene ustanove jesu u državnom vlasništvu, vlasništvu županija odnosno Grada Zagreba te zdravstvene ustanove u vlasništvu domaćih i stranih fizičkih i pravnih osoba.

Pretpostavke za promjenu vlasništva zdravstvenih ustanova odnosno njihova davanja u zakup sadržane su u odredbi članka 181. Zakona o zdravstvenoj zaštiti prema kojoj se vlasništvo zdravstvenih ustanova primarne zdravstvene zaštite i lječilišta može promijeniti samo u skladu s posebnim zakonom, a do donošenja tog zakona županije odnosno Grad Zagreb, mogu davati u zakup zdravstvene ustanove primarne zdravstvene zaštite i lječilišta pod uvjetima koje će propisati ministar zdravstva. Nije određeno da se prodaja odnosno davanje u zakup zdravstvenih ustanova obavlja temeljem javnih ovlasti. Takvom odredbom ne može se smatrati ni odredba članka 5. Zakona o zdravstvenoj zaštiti prema kojoj se zdravstvena djelatnost obavlja kao javna služba. Naime, prema tom propisu zdravstvena djelatnost je djelatnost od interesa za Republiku Hrvatsku koja se obavlja kao javna služba i koju obavljaju zdravstvene ustanove i zdravstveni djelatnici u privatnoj praksi, pod uvjetima i na način propisan ovim zakonom. Prema tome, promjena vlasništva i davanje u zakup od vlasničkopravnih ovlaštenika na zdravstvenim ustanovama ne čini zdravstvenu djelatnost.

Sud nije primijenio, kao nesuglasnu Zakonu o zdravstvenoj zaštiti, odredbu članka 7. Pravilnika o uvjetima za davanje u zakup zdravstvenih ustanova primarne zdravstvene zaštite i lječilišta (Narodne novine, broj 6/96.) i, u skladu s odredbom članka 14. stavka 2. Zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 13/91.), o tome je izvjesito Vrhovni sud Republike Hrvatske. Prema odredbi članka 7. rečenog pravilnika, protiv rješenja ministra zdravstva o žalbi protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuditelja može se pokrenuti upravni spor pred Upravnim sudom Republike Hrvatske, čime je, zapravo, određeno da je to rješenje upravni akt. Naime, navedenom

odredbom članka 181. Zakona o zdravstvenoj zaštiti dano je ministru zdravstva ovlaštenje za propisivanje uvjeta pod kojima će se davati u zakup zdravstvene ustanove koje, međutim, ne obuhvaća ovlaštenje iz navedene odredbe članka 7. Pravilnika o uvjetima za davanje u zakup zdravstvenih ustanova primarne zdravstvene zaštite i lječilišta.”

Članak 6.

ELEKTROENERGETSKA SUGLASNOST JEST UPRAVNI AKT.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj Us-7273/1996. od 4. ožujka 1998.)

“Neosnovano je shvaćanje tuženog tijela o karakteru elektroenergetske suglasnosti. Ovaj sud, naprotiv, smatra da je elektroenergetska suglasnost upravni akt, tj. akt kojim nadležno tijelo u obavljanju javnih ovlasti rješava o stanovitom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u nekoj upravnoj stvari (članak 6. Zakona o upravnim sporovima - Narodne novine, br. 53/91., 9/92. i 77/92.). Naime, izdavanje elektroenergetske suglasnosti je pravna stvar koja ima osobine upravne stvari prema kojoj se, neposrednom primjenom pravnih propisa, rješava o pravu određene stranke. Prema odredbi članka 22. Zakona o elektroprivredi (Narodne novine, broj 31/90., 47/90., 61/91., 26/93. i 78/94.), potrošač električne energije pod propisanim uvjetima stječe pravo na isporuku električne energije.

Odnosi isporučitelja električne energije i korisnika (potrošača) električne energije, pa i svih koji su podnijeli zahtjev da postanu potrošači, definiraju se općim uvjetima za isporuku električne energije koje, prema odredbi članka 23. Zakona o elektroprivredi, predlaže ministar, a donosi Vlada Republike Hrvatske.

Općim uvjetima isporuke električne energije (Narodne novine, broj 8/91., 61/92. i 78/93.), propisani su, uz ostalo, način i uvjeti izdavanja elektroenergetske suglasnosti.

Sud utvrđuje da navedene odredbe Općih uvjeta isporuke električne energije upućuju na osobine elektroenergetske suglasnosti kao upravne stvari.

Prema odredbi članka 9. Općih uvjeta isporuke električne energije zahtjev za izdavanje elektroenergetske suglasnosti ili prethodne elektroenergetske suglasnosti podnosi se isporučitelju električne energije, a prema odredbi članka 2. Općih uvjeta isporučitelj električne energije je Hrvatska elektroprivreda.

Prema pravnom shvaćanju ovoga suda, izraženom na sjednici sudaca 29. lipnja 1990., elektroenergetsku suglasnost moguće je ishoditi mimo postupka utvrđivanja uvjeta uređenja prostora u slučaju kad se radi o bespravno izgrađenom objektu.”

Članak 6.

AKT O RASPISIVANJU JAVNOG NATJEČAJA ZA DAVANJE U ZAKUP LOVIŠTA U VLASNIŠTVU DRŽAVE NIJE UPRAVNI AKT.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj Us-710/1996. od 4. ožujka 1998.)

“Tužitelj u tužbi predlaže da se ponište natječaj i za davanje koncesije prava lova.

Prema pravnom shvaćanju ovog suda akt o raspisivanju natječaja nije upravni akt u smislu odredbe članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.), kojim je propisano da upravni akt, prema tom zakonu, jest akt kojim nadležno tijelo, u obavljanju javnih ovlasti, rješava o nekom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u kakvoj upravnoj stvari.

Raspisivanjem natječaja ne odlučuje se o pravu ili obvezi u smislu navedenog propisa.”

Članak 6.

ODLUKA VLADE REPUBLIKE HRVATSKE O KONCESIJI PRAVA LOVA NA LOVIŠTIMA U VLASNIŠTVU DRŽAVE JEST UPRAVNI AKT.

(Odluka Upravnog suda Republike Hrvatske, broj Us-673/1996. od 4. ožujka 1998.)

“Osporenom odlukom, objavljenom u Narodnim novinama, br. 90/95., odlučeno je da Republika Hrvatska daje koncesiju prava lova na lovištima u vlasništvu države na vrijeme od 30 godina, i to ponuditelju ‘V’ d.o., B., otvoreno lovište br. XIII/33 - “Vrana” u površini od 7.200 ha, za iznos godišnje naknade od 150.101,00 kunu.

Neosnovano je shvaćanje tuženog tijela da osporena odluka nije upravni akt. Naime prema odredbi članka 21. Zakona o lovu (Narodne novine, broj 10/94., 5/95. i 72/95.), odluku o koncesiji prava lova donosi Vlada Republike Hrvatske na temelju provedenog javnog prikupljanja ponuda i javnog na-

tječaja. Ponudi se moraju priložiti dokazi o ispunjavanju uvjeta iz odredbe članka 27. stavka 3. i članka 28. stavka 2. i 3. toga zakona. Propisan je postupak koji prethodi donošenju odluke Vlade o koncesiji.

U smislu navedenih odredbi Sud utvrđuje da je koncesija prava lova jednostran i autoritativan akt tijela državne vlasti utemeljen na propisu iz upravne materije, kojim su određene pretpostavke za davanje koncesije, npr. dozvole za pravo lova. Radi se, prema tome, o upravnom aktu u smislu odredbe članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 53/91., 9/92. i 77/92.), kojim je propisano da upravni akt, prema tome Zakonu, jest akt kojim nadležna tijela u obavljanju javnih ovlasti rješavaju o nekom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u kakvoj upravnoj stvari.

U konkretnom slučaju ne mogu se otkloniti prigovori tužitelja da je povrijeđen zakon na njegovu štetu tako što je osporenom odlukom koncesija prava lova dana dioničkom društvu 'V' B. Naime, osporena odluka ne sadrži obrazloženje u smislu odredbe članka 209. Zakona o općem upravnom postupku, tj., pored ostaloga, utvrđeno činjenično stanje, dokaze na kojima se odluka temelji te razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza. Nije stoga moguće ocijeniti je li nakon provedenog javnog prikupljanja ponuda i javnog natječaja koncesija prava lova dana najboljem podnositelju ponude, tj. podnositelju ponude koji ispunjava pretpostavke iz odredbe članka 28. Zakona o lovu, a koja sadrži obveze lovozakupnika.

U novom postupku valja stoga utvrditi pravo stanje i zbog toga se moraju utvrditi sve činjenice koje su važne za donošenje zakonite i pravilne odluke, a nova odluka mora sadržavati sve što je propisano odredbom članka 209. Zakona o općem upravnom postupku. Valja voditi računa o odredbi članka 22. Zakona o lovu prema kojoj prijedlog za donošenje odluke o koncesiji prava lova Vladi Republike Hrvatske podnosi ministarstvo nakon pribavljenog mišljenja županije odnosno Grada Zagreba na čijem se području nalazi lovište za koje se daje koncesija.

Nije odlučujući navod iz odgovora tuženog tijela na tužbu da je u javnom natječaju, objavljenom u Večernjem listu, navedeno da će se odluka o davanju koncesije lova objaviti u Narodnim novinama i da stoga svi sudionici nisu izviješteni o ishodu.

Naime, Sud utvrđuje da se ne radi o dostavi koja bi bila u skladu s odredbama o dostavi iz glave V. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 53/91.). Ne radi se ni o slučaju iz odredbe članka 94. toga zakona o dostavi javnim priopćenjem jer se, pored ostalog, ne radi o dostavi koja je trebala biti učinjena većem broju osoba koje tijelu nisu poznate ili koje se ne mogu odrediti, u kojim će se slučajevima dostava javno priopćiti. Sud stoga nalazi da pravovremenost tužbe nije dvojbeni.”

*Priredila Mira Štern**

* Mira Štern, dipl. pravica, sutkinja Upravnog suda Republike Hrvatske